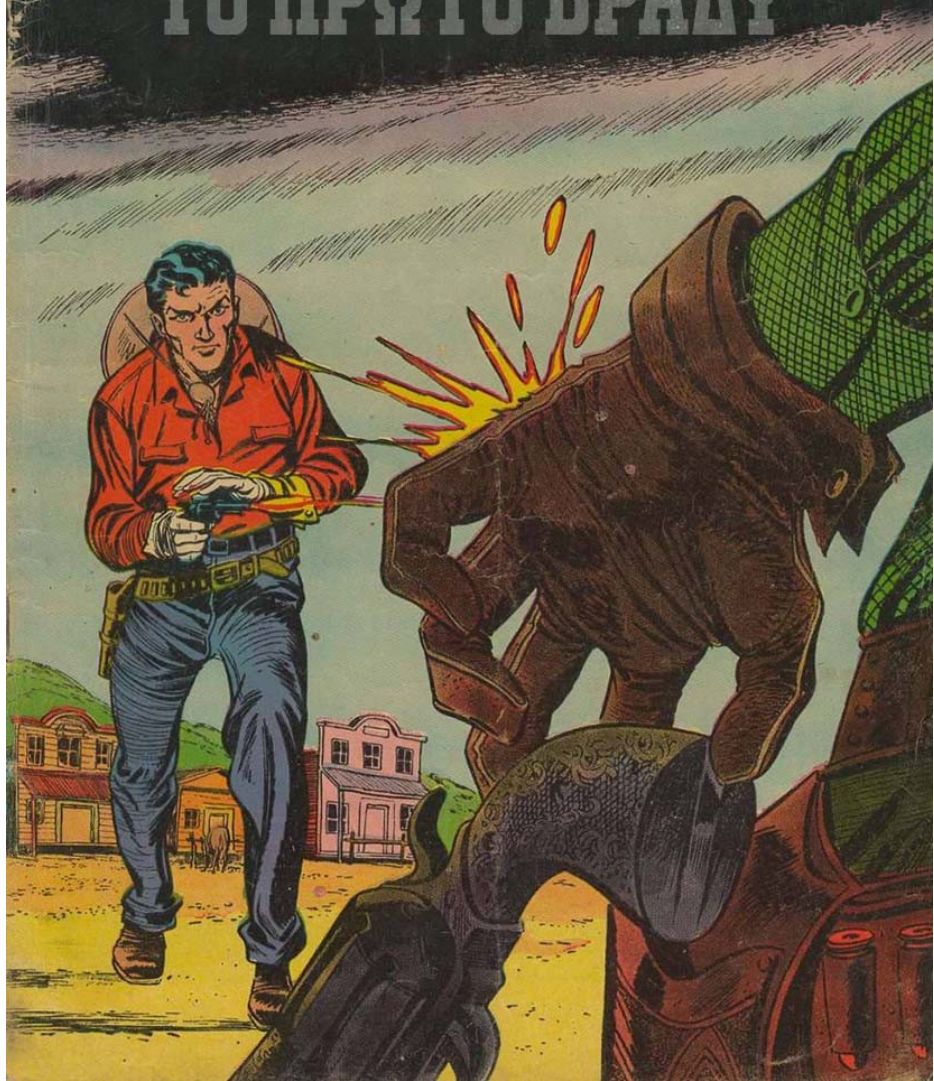

**ΓΟΥΕΣΤΕΡΝ ΝΟΥΒΕΛΕΣ
ΤΟΥ ΤΖΙΜΜΥ ΚΟΡΙΝΗ**

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΔΥ

Τα "Γουέστερν Διηγήματα" του Τζίμμου Κορίνη δημοσιεύτηκαν στο εβδομαδιαίο περιοδικό ποικίλης ύλης "Φαντασία και Αίσθημα" το 1959-1960. Η παρούσα ανάρτηση είναι copyright του συγγραφέα και του blog baoula.

ΤΟ ΚΟΠΑΔΙ από το Τέξας το είχαν συνοδέψει κάπου δεκαπέντε συτγνοί κάου-μπόους κατασκοπισμένοι και ταλαιπωρημένοι από τη μακρινή πορεία. Τώρα, το είχαν κλείσει στις μάντρες του σταθμού του Άμπιλιν και περίμεναν το σύνθημα του Μακ Μπηθ, του επιστάτη.

— Θα φύγουμε απόψε πάλι, παιδιά, τους είπε αυτός. Στο μεταξύ θέλω να σας προειδοποιήσω για κάτι. Το Άμπιλιν είναι η πιο τρομερή πόλη του Γουέστ και ο Τομ Σμιθ είναι ο πιο επικίνδυνος σερίφης που βγήκε ποτέ. Σας συμβουλεύω να μην κάνετε φασαρίες. Δοκίμασαν κι άλλοι και τα βρήκαν μπαστούνια.

Ο Λη Μπόη φρόντισε να το σκάσει πρώτος από τη συγκέντρωση. Διέσχισε με γρηγοράδα κάτι στενά δρομάκια και ξαφνικά βρέθηκε σε έναν μεγαλύτερο και κόντεψε να ποδοπατηθεί από το πολύχρωμο πλήθος που σουλατσάριζε εκεί πέρα.

Κόντεψε να πέσει ο ήλιος κι όλος ο κόσμος είχε ξεμπουκάρει στον κεντρικό δρόμο του Άμπιλιν, όπως γινόταν κάθε μέρα.

Ο Λη δεν σταμάτησε πουθενά. Διέσχισε τον δρόμο όσο πιο γρήγορα μπόρεσε κι έφθασε μπροστά σε ένα κατάστημα γενικού εμπορίου. Μπήκε μέσα και τράβηξε κατ' ευθείαν για τον καταστηματάρχη.

— Μου δίνεις δέκα μήλα, σε παρακαλώ; του είπε.

Ο καταστηματάρχης έσπευσε να γεμίσει μια σακούλα και καθώς τα έβαζε, μπροστά στον Λη, ακούστηκε μια φωνή πίσω από τον κάου-μπόου, μια απαλή μελωδική φωνή:

— Μου βάζετε ένα πάουντ αλεύρι, κύριε Χέρικ;

Ένας μικρός με ποδιά παρουσιάστηκε ξαφνικά.

— Βάλε αλεύρι στην Ιλένα Τίλμαν, του είπε ο καταστηματάρχης.

Στράφηκε πάλι στον Λη και με ήσυχη φωνή του είπε!

– Είναι νόμος εδώ στο Άμπιλιν να αφήνουν οι κάου μπούς τα πιστόλια τους στα καταστήματα. Ευχαρίστως, θα σου τα φυλάξω.

Ο Λη Μπόη δεν του απάντησε. Είχε γυρίσει ακούγοντας την απαλή φωνή και τώρα βρέθηκε χαμένος μέσα σε ένα βλέμμα από δυο κατάμαυρα μάτια. Η κοπέλα που στεκόταν πίσω του ήταν σοβαρή και όμορφη. Η καρδιά του κάου-μπόου σκίρτησε, γιατί στη δουλειά του έβλεπε αραιά και πού και μάλιστα γυναίκες σαν αυτή. Έβγαλε το καπέλο του και ξεροκατάπιε.

– Τα πιστόλια σου, του είπε ο καταστηματάρχης.

– Ποιος έχει βγάλει αυτόν τον νόμο; ρώτησε ο Λη.

– Ο σερίφης Σμιθ!

– Δεν αμφισβητώ τα λόγια σου, είπε ο κάου-μπόου, αλλά θα περιμένω να μου το πει ο ίδιος.

ΒΓΗΚΕ από το κατάστημα, κάνοντας τη σκέψη ότι η κοπέλα τον είχε κοιτάξει πολύ αδιάφορα, ίσως επειδή ήταν ένας βρώμικος κάου-μπόου, ενώ αυτή ήταν μια πρωτευουσιάννα. Πλησίασε έναν πάσσαλο, από αυτούς που χρησιμοποιούν για το δέσιμο των αλόγων, έβγαλε ένα μήλο από τη σακούλα και το δάγκωσε με λαιμαργία. Του άρεσαν πολύ τα μήλα, ιδιαίτερα, ύστερα από τέτοιο

ταξίδι. Γι' αυτό είχε πάει κατ' ευθείαν στο μαγαζί.

Από το μπαρ «Άλαμο» ξεμπουκάρισαν δυο συνάδελφοί του γελώντας και σχολιάζοντας ο τι είχαν δει. Ο Σουάμπ Χάμπριντ πήγαινε μπροστά με το στήθος φουσκωμένο και πίσω του, σαν σκιά, ακολουθούσε ένας νεαρός κάου μπόου που άκουγε στο όνομα Μπιλ Τήτερς. Ο Σουάμπ σταμάτησε μπροστά στον Λη και είπε δυνατά:

– Ποιος είπε μωρέ, πως είναι τρομερή αυτή πόλη; Πάμε. Έχουμε να δούμε κι άλλα μπαρ.

Ο Λη κοίταξε τους δυο συναδέλφους του. Ο Σουάμπ ήταν σκληρός άνθρωπος, μαθημένος στις κακουχίες της δουλειάς του και στην παλιανθρωπιά της ζωής, αλλά ο Τήτερς

ήταν άπλαστη πάστα ακόμα.

– Είναι ώρα για φαγητό, είπε στον Μπιλ. Καλύτερα να έρθεις μαζί μου να φας κάτι.

— Έχουμε καιρό για αυτό, πετάχτηκε ο Σουάμπ. Θέλουμε να πάμε να δούμε το «Μπούλχεντ Μπαρ».

Ο Λη δεν του απάντησε. Με αργές κινήσεις ακούμπησε τη σακούλα με τα μήλα στο ξύλινο πεζοδρόμιο. Ένα γκριζο άλογο φάνηκε από τη γωνιά του δρόμου και στη σέλα του καθόταν ένας μελαχρινός άντρας με ένα άστρο καρφισωμένο στο στήθος του. Σίγουρα ήταν ο σερίφης Τομ Σμιθ. Σταμάτησε κοντά τους και τους κοίταξε με ήρεμο, αλλά σκληρό βλέμμα.

— Κύριοι, είπε, κάντε μου τη χάρη να αφήσετε τα πιστόλια σε ένα μαγαζί. Είναι νόμος αυτό. Σε τούτη τη νύχτα πόλη τουλάχιστο.

Ο Λη Μπόη έκανε τη σκέψη ότι κάτω από αυτόν τον ήρεμο τρόπο κρυβόταν πολλά. Ξαφνικά, ο Σουάμπ Χάμπριτ γέλασε κι έκανε μερικά βήματα πάνω στον σκονισμένο δρόμο.

— Ώστε εσύ είσαι ο τρόμος του Άμπιλιν; έκανε. Λοιπόν, σε πληροφορώ, ότι δεν μπορεί κανένας να μου πάρει τα πιστόλια!

Αυτό ήταν μεγάλο σφάλμα του Χάμπριτ. Να μπερδέψει, δηλαδή, εκείνες τις ήσυχες κουβέντες με τον φόβο.

Ο σερίφης Σμιθ σπηρούνισε ξαφνικά το άλογό του, πλησίασε τον Χάμπριτ και τον χτύπησε με τη σφιγμένη του γροθιά στον κρόταφο. Μετά, ξεπέζεψε τόσο γρήγορα, που το μάτι του Λη δεν πρόλαβε την κίνηση. Ξαναχτύπησε τον Χάμπριτ με τη γροθιά του και με μια γρήγορη

κίνηση του πήρε το πιστόλι.

Ο Τήπερς τίναξε το χέρι του προς το πιστόλι του, αλλά πρόλαβε και τον συγκράτησε ο Λη. Έλυσε τη ζώνη του νεαρού και μετά γύρισε να κοιτάξει τον σερίφη. Δεν ήταν ήρεμος πια. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ήταν τραβηγμένα και μέσα στα μάτια του καίγονταν φωτιές.

Ο σερίφης κοιτούσε κι αυτός τον Λη. Οι ματιές τους συναντήθηκαν, δέθηκαν για μια στιγμή και οι εκφράσεις τους παρέμειναν οι ίδιες. Ο Σουάμπ Χάμπριτ είχε σηκωθεί από κάτω με μια κτηνώδη έκφραση στο πρόσωπό του.

— Μην ανησυχείς, σερίφη, είπε ο Λη, λύνοντας και τη δική του ζώνη. Θα δώσουμε τα πιστόλια μας για φύλαγμα.

Ο ΚΟΣΜΟΣ του άνοιξε διάδρομο για να περάσει. Είδε την Ιλένα Τίλμαν πάνω στο πεζοδρόμιο να τον κοιτάζει με ένα παράξενο ενδιαφέρον. Μπήκε στο μαγαζί να αφήσει τα πιστόλια κι όταν βγήκε, η κοπέλα είχε φύγει. Μπήκε σε ένα εστιατόριο για φαγητό. Όταν βγήκε, καπνίζοντας ένα λεπτό πούρο ο ήλιος είχε δύσει και το σούρουπο έπεφτε γοργά

πάνω από την πόλη. Άρχισαν να ανάβουν τα φώτα.

Ύστερα από λίγο, ο Λη Μπόη άρχισε να περπατάει. Περπατούσε σκεπτικός, ρίχνοντας πού και πού μόνο ματιές γύρω του και σε μια στιγμή διαπίστωσε ότι είχε φύγει από τον πολυσύχναστο δρόμο. Σταμάτησε μπροστά σε ένα σπίτι, ακούμπησε τα χέρια του στο κιγκλίδωμα κοίταξε μέσα από το φωτισμένο παράθυρο.

Ένωσε κάτι παράξενο αντικρίζοντας τα ωραία πράγματα που ήταν μέσα σε εκείνο το σπίτι. Κι έκανε μια σκέψη:

«Είμαι εικοσιπέντε χρονών άντρας και δεν έχω μπει ποτέ σε τέτοιο σπίτι. Τουλάχιστον από τότε που πέθανε η μάνα μου.»

Το επόμενο δευτερόλεπτο ένωσε

πολύ μόνος. Κάπου πίσω από το σπίτι έφτασε στα αυτιά του το κλάμα ενός μωρού. Και μετά ακούστηκε μια γυναικεία φωνή που έλεγε:

— Σε παρακαλώ, Χένρυ! Μην πας!

— Θα πάω! απάντησε θυμωμένα μια αντρική φωνή.

Ο Λη γύρισε και είδε έναν άντρα να βγαίνει από μια πόρτα και να προχωρεί προς τον κεντρικό δρόμο.

Τον είδε να χώνεται μέσα στο πλήθος και να προχωρεί προς το «Μπούλχεντ». Το μωρό είχε πάψει να κλαίει, αλλά η γυναίκα στεκόταν ακόμα στο κατώφλι της πόρτας κοιτώντας προς τη μεριά που είχε φύγει ο άντρας.

— Ανόητε, μουμούρισε ο Λη και πέταξε το πούρο του στο χώμα.

Υπήρχε κάτι παράξενο μέσα του, μια παράξενη όρεξη, ένα αδικαιολόγητο ενδιαφέρον. Με αυτό το συναίσθημα μπήκε στο «Μπούλχεντ» κι αυτός. Είδε τον Σουάμπ και τον Μπιλ Τήτερς να στέκονται στο μπαρ. Η έκφραση του Σουάμπ έδειχνε ολοκάθαρα ότι δεν είχε ξεχάσει ούτε μια στιγμή το επεισόδιο με τον σερίφη. Τα χείλη του κινούνταν κάθε τόσο κι έλεγε:

— Θα τα κανονίσουμε, φίλε!

Ο Λη, όμως, δεν κάθισε να τον ακούσει. Είχε δει τον άνθρωπο που ζητούσε να κάθεται σε ένα τραπέζι του πόκερ παρέα με κάτι σαΐνια επαγγελματίες χαρτοπαίκτες. Πλησίασε στο τραπέζι κι ακούμπησε το χέρι του πάνω στον ώμο του άλλου.

— Στρατηγέ, κάποιος θέλει να σου μιλήσει έξω.

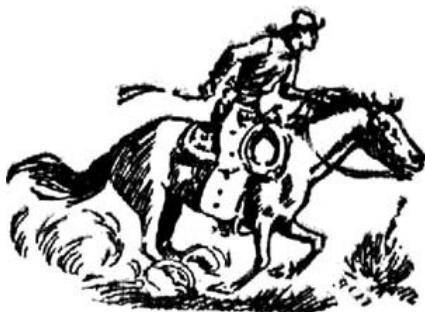
Ο άλλος γύρισε να τον κοιτάξει με τα φρύδια σφιγμένα.

— Με λένε Γουέστον και δεν σε ξέρω!

Ο Λη ούτε τον άκουσε, γιατί κοιτούσε τους άλλους τρεις, που είχαν πάρει την έκφραση που παίρνει το σκυλί όταν πας να του κλέψεις το

κόκαλο.

— Να βρείτε άλλο κορόιδο παιδιά! είπε ξαφνικά και σήκωσε τον Γουέστον με το ζόρι από την καρέκλα του.

ΤΟΝ έσπρωξε προς την πόρτα και σε μια στιγμή γύρισε να κοιτάξει πίσω του και είδε τους χαρτοπαίκτες να σηκώνονται και να τον δείχνουν. Ο Λη γέλασε κοροϊδευτικά. Ο Σουάμπ Χάμπριντ και ο Μπιλ Τήτερς αποσπάστηκαν από την μπάρα έτοιμοι για φασαρία. Ο Λη βγήκε με τον Γουέστον και προχώρησε προς τον άλλον δρόμο τον σκοτεινό. Πίσω του άκουσε φασαρία και κατάλαβε πως στο «Μπούλχεντ» είχε ανάψει καυγάς.

Ο Λη σταμάτησε, έπιασε τον Γουέστον και τον χαστούκισε.

— Είσαι μεθυσμένος κι ανόητος του είπε.

— Δεν σε ξέρω διαμαρτυρήθηκε ο Γουέστον. Κι έχασα πενήντα δολάρια στο «Μπούλχεντ».

— Να μην πλησιάζεις σε τέτοια μπαρ, στρατηγέ! του είπε ο Λη. Να

τα αφήνεις για κάτι κορόιδα σαν εμάς. Πάνε τα πενήντα σου δολάρια!

Ο Γουέστον έσκυψε το κεφάλι του κι ο Λη τον έσπρωξε προς το σπίτι του. Μόλις πλησίασαν έκανε να τον αφήσει, αλλά δεν πρόλαβε, γιατί η πόρτα άνοιξε και στο κατώφλι της φάνηκε πάλι η γυναίκα. Ήταν η γυναίκα του Γουέστον σίγουρα και μόλις ο Λη είδε το βλέμμα ευγνωμοσύνης που του έριξε, ένωσε μεγάλη ντροπή κι αμηχανία.

– Ο στρατηγός κι εγώ μιλούσαμε για τον παλιό καλό καιρό, είπε. Με συγχωρείτε για την ενόχληση.

Εκεί είδε την Ιλένα Τίλμαν που είχε φανεί από ένα δωμάτιο στο βάθος του σπιτιού. Την άκουσε να μιλάει με τη γυναίκα και μετά βγήκε έξω και έκλεισε την πόρτα πίσω της. Όταν του μίλησε η φωνή της ήταν γεμάτη μελωδία:

– Είχε χίλια δολάρια στην τσέπη του ο Γουέστον κι αν συνέχιζε το παιχνίδι σίγουρα θα τα έχανε. Είναι μεθυσμένος από το πρωί. Όταν ξυπνήσει αύριο θα ντρέπεται για ο τι έκανε.

– Οι άντρες πρέπει να συχνάζουν εκεί που τους πρέπει. Το «Μπούλχεντ» είναι για κάτι σαν κι εμένα.

Από τον κεντρικό δρόμο του Άμπλιν ακούγονταν φωνές και φασαρία.

– Μένω απέναντι, του είπε η Ιλένα Τίλμαν και προχώρησε προς την απέναντι μεριά του δρόμου.

Ο Λη την ακολούθησε και στα-

μάτησε κοντά της στην πόρτα. Κάτι ένοιωσε μόλις την είδε να ανοίγει αυτήν την πόρτα. Καταλάβαινε ότι κάτι συνέβαινε εδώ πέρα, αλλά δεν μπορούσε να το προσδιορίσει.

– Σήμερα ήρθες από τα νότια, του είπε. Αύριο θα ξαναγυρίσεις εκεί;

– Ναι, της απάντησε

Χαμογέλασε μελαγχολικά.

– Φέρθηκες με καλοσύνη στους Γουέστον. Έλα να φας μαζί μας. Τρώμε στις επτά.

– Θα ήταν μεγάλο σφάλμα αυτό.

AΠΟ τον κεντρικό δρόμο ακούστηκε μια πιστολιά και φωνές πάλι. Ο Λη στεκόταν ακίνητος νιώθοντας παράξενα συναισθήματα να τον κυριεύουν. Η μελωδία της φωνής αυτής της κοπέλας και η παρουσία της τον συγκινούσαν σε αφάνταστο βαθμό.

– Μήπως φοβάσαι; τον ρώτησε.

– Όχι. Θα έρθω.

Τον καληνύχτισε και χάθηκε πίσω από την πόρτα. Ο Λη Μπόη ξαναγύρισε στον κεντρικό δρόμο.

Έξω από το «Μπούλχεντ» ήταν συγκεντρωμένος κόσμος. Ο Τομ Σμιθ, ο σερίφης, πλησίασε τον Λη με το άλογό του και τον κοίταξε με απάθεια.

— Οι φίλοι σου συνέχισαν τη φασαρία που άρχισες εσύ, του είπε. Οφείλω να σε προειδοποιήσω. Να μη σε βρει η νύχτα εδώ, στο Άμπιλιβ.

Ο Λη Μπόη γέλασε ξαφνικά και είπε:

— Θα το σκεφθώ.

Ο Τομ Σμιθ τον κοίταξε διαπεραστικά για λίγο. Μετά έκανε μεταβολή και απομακρύνθηκε. Ο Λη κάθισε πάνω στο πεζοδρόμιο και σκέφτηκε. Σε μια ώρα θα νύχτωνε. Σε μια ώρα θα γινόταν επτά και η Ιλένα Τίλμαν θα τον περίμενε στο κατώφλι του σπιτιού της. Έπρεπε να πάρει μια μεγάλη απόφαση εδώ πέρα και όποια και αν ήταν αυτή η απόφαση, θα είχε μεγάλη σημασία για το μέλλον του.

Έτσι, όπως βυθισμένος σε σκέψεις δεν πήρε είδηση τον Μακ Μπηθ, που πλησίασε και στάθηκε από πάνω του.

— Μα τι κάθεσαι εδώ πέρα, σαν τεμπέλικη σαύρα όλο το απόγευμα, είπε ο επιστάτης. Στην ηλικία σου εγώ δεν έμενα ποτέ μόνος. Φρόντισε να γλεντήσεις, Λη, γιατί τα χρόνια περνούν γρήγορα. Θα φύγουμε μετά το φαγητό.

— Γεννήθηκα στη σέλα, Μακ. Πώς μπορώ να αλλάξω ζωή; Τι λες, θα μου πήγαινε να γίνω πρωτευουσιάνος;

— Πολύ, Λη. Είσαι γεννημένος να μπορείς να προσαρμόζεσαι σε κάθε περιβάλλον.

— Κι όμως, έκανε ο Λη, ένας άνθρωπος πρέπει να σφυρίζει μόνο τα τραγούδια που ξέρει. Θα σε βρω όταν είναι η ώρα να φύγουμε.

Σηκώθηκε και προχώρησε κατά μήκος του δρόμου. Είχε πάρει την απόφασή του. Σε λίγο θα πήγαινε να φάει και μετά θα έπαιρνε το άλογό του και θα τραβούσε για τα νότια, πέρα στα πλατειά λιβάδια που δεν έβαζαν δύσκολες σκέψεις στο μυαλό ενός ανθρώπου. Κοντά στο «Άλαμο» συνάντησε τον Λιούς, έναν άλλον από την παρέα τους.

— Δεν μου αρέσει αυτό που βλέπω, είπε ο Λιούς. Ο Σουάμπ φέρεται πολύ παράξενα εκεί στο «Μπούλχεντ» και ο Μπιλ Τήτερς τον ακολουθεί σαν σκιά. Δεν θα μου άρεσε να κουβαλήσω δυο άδειες σέλες στο Τέξας. Άντε να πεις κάτι στον μικρό.

Ο ΛΗ κατένευσε. Λίγο πιο πέρα από το «Άλαμο» σταμάτησε και σκέφτηκε ότι όλα έδειχναν πως θα ξεσπούσε φασαρία. Ο Τομ Σμιθ έστριψε από τη γωνιά με το άλογό του, δείχνοντας πως δεν έβλεπε τίποτα, ενώ στην πραγματικότητα τα έβλεπε όλα.

Σε λίγο χάθηκε πέρα από το «Μπούλχεντ». Μπροστά από αυτό στέκονταν αδιάφορα ο Σουάμπ Χάμπριντ και ο Μπιλ Τήτερς χωρίς να δείχνουν ενδιαφέρον για τον σερίφη.

Ο Λη κοίταξε προς το εστιατόριο και είδε τρεις ανθρώπους να στέκονται εκεί και να τον κοιτούν. Γέλασε μέσα του βλέποντας την ετοιμασία για τη φασαρία. Αυτοί οι τρεις ήταν οι χαρτοπαίκτες που είχαν σκοπό να μαδήσουν τον Γουέστον.

— Ο Γουέστον, μουρμούρισε ο Λη, έκανε το σφάλμα που ήρθε σε ετούτο το μέρος του Άμπιλιν. Εγώ δεν θα κάνω σφάλμα, αν πάρω το μέρος του; Δεν είπαμε να κάνουμε μόνο τα πράγματα που ξέρουμε;

Το σκοτάδι γινόταν όλο και πιο πυκνό. Και όσο νύχτωνε τόσο άλλαζε και το χρώμα της κίνησης στον κεντρικό δρόμο. Ο καλός κόσμος είχε πάει στα σπίτια του. Στο δρόμο είχε μείνει η σαπίλα της πόλης. Ο Λη ένωσε τα νεύρα του να τεντώνονται καθώς διαισθάνθηκε ότι γίνονταν αόρατες μανούβρες γύρω του. Οι τρεις χαρτοπαίκτες είχαν εξαφανιστεί. Ο Σουάμπ και ο Μπιλ είχαν φύγει από το «Μπούλχεντ». Ο μικρός χώθηκε στο στόμιο ενός μικρού σοκακιού και ο Σουάμπ συνέχισε.

Ο Λη κατάλαβε τι θα συνέβαινε και με μια βλαστήμια έτρεξε προς το σοκάκι. Ο Σουάμπ που είχε προχωρήσει πιο πέρα, έριξε δυο φορές στον αέρα με το πιστόλι που είχε προμηθευτεί και ταυτόχρονα έβγαλε μια

κραυγή. Το επόμενο δευτερόλεπτο ακούστηκε γοργός καλπασμός αλόγου. Ο Σουάμπ είχε ρίξει για να τραβήξει τον σερίφη Τομ Σμιθ, αλλά δεν θα τον σκότωνε αυτός. Θα τον σκότωνε ο μικρός που περίμενε κρυμμένος στο σκοτάδι του σοκακιού.

Ο Λη βλαστήμησε ξανά και καθώς ο σερίφης έκανε την εμφάνισή του, έκανε μια βουτιά και ρίχτηκε πάνω στον Μπιλ, που περίμενε λουφαγμένος στο σκοτάδι. Τον σήκωσε από κάτω και τον χαστούκισε με αηδία, ακούγοντας ταυτόχρονα τον σερίφη να περνά καλπάζοντας. Ο Σουάμπ πυροβόλησε μια φορά και μετά ακούστηκαν δυο απανωτές πιστολιές. Ήταν η απάντηση του σερίφη Τομ Σμιθ.

— Πρέπει να πάω στον Σουάμπ είτε ο νεαρός αναπνέοντας γοργά.

— Ο Σουάμπ πέθανε, φίλε, του είπε ήρεμα ο Λη. Από τότε έγινε της μόδας να σκοτώνουν έτσι ύπουλα; Παλιόπαιδο, ήπιες κι έχασες τα λογικά σου! Φύγε γρήγορα από εδώ, γιατί μπορεί να πεθάνεις κι εσύ!

Γύρισε τον νεαρό Μπιλ και πήγε να τον σπρώξει προς το στόμιο του σοκακιού, αλλά πρόσεξε ότι αυτό τώρα ήταν φραγμένο από τρεις σκοτεινές σιλουέτες. Κάποιος από αυτούς τους τρεις, είπε:

— Τώρα, θα σε μάθουμε να μην επεμβαίνεις στα παιχνίδια μας...— Απάνω τους, Μπιλ! φώναξε ο Λη.

ΕΚΑΝΕ ένα πήδημα μπροστά και χτύπησε τον έναν από τους τρεις με το κεφάλι στο στήθος. Το επόμενο δευτερόλεπτο έγιναν και οι πέντε μαλλιά-κουβάρια μέσα στο στενό δρομάκι. Κάποιος δάγκωσε τον Λη στο αυτί και ένα πιστόλι εκπυροκρότησε δίπλα του. Όλος ο οίκτος έφυγε από την ψυχή του κάου-μπόυ. Κλώτσησε κάποιον στην κοιλιά, του πήρε το πιστόλι και το κατέβασε με ορμή πάνω σε ένα κεφάλι που διέκρινε μέσα στο σκοτάδι.

— Πού είσαι, Λη; άκουσε το κλαυούρισμα του Μπιλ Τήπερς.

Ο μικρός ήταν πεσμένος κάτω. Κάποιος από πάνω του προσπαθούσε να τον σκοτώσει με το πιστόλι του. Ο Λη ξανακατέβασε το πιστόλι που κρατούσε με ορμή και ο παραλίγο δολοφόνος του Μπιλ σωριάστηκε κάτω μουγκρίζοντας.

— Λη, πού είσαι; ξανάσκουξε ο μικρός.

— Βγείτε έξω από εκεί μέσα! ακούστηκε η αυστηρή φωνή του Τομ Σμιθ από το στόμιο του σοκακιού.

Ο Λη άρπαξε τον νεαρό από το χέρι και τον παρέσυρε τρέχοντας προς το βάθος. Έστριψε στη γωνία και σταμάτησε. Ο μικρός στάθηκε δίπλα του προσπαθώντας να πάρει ανάσα.

Ήταν κι άλλος, αλλά τον άφησα αναίσθητο είπε.

Ο Λη γέλασε κι ο μικρός γύρισε και τον κοίταξε ξαφνιασμένος.

— Γιατί γελάς; τον ρώτησε. Πού το είδες το αστέιο;

— Κάτι σκέφτηκα. Φύγε τώρα, προτού πλακώσει ο Τομ Σμιθ.

Ο νεαρός γύρισε και τρέχοντας προχώρησε προς τον σταθμό, όπου στο αμυδρό φως διακρίνονταν οι σιλουέτες μερικών καβαλάρηδων. Ο Λη άφησε να περάσει κάμποση ώρα, σιγουρεύτηκε ότι δεν έψαχνε κανένας να τον βρει και μετά έκανε ολόκληρο γύρο και βρέθηκε στην άλλη μεριά του κεντρικού δρόμου. Όλα ήταν ήσυχα. Όλοι είχαν ξεχάσει κιόλας τον Σουάμπ, που είχε πεθάνει πριν από λίγο. Ο σερίφης Τομ Σμιθ τον είδε και ήρθε προς το μέρος του.

— Η προθεσμία που σου έδωσα, πέρασε, φίλε, του είπε.

— Για αυτό στέκομαι εδώ, απάντησε ο Λη. Η παρέα μου φεύγει σε λίγο από το Άμπιλιν. Εγώ, σκοπεύω να μείνω!

Ο Τομ Σμιθ τον κοίταξε διαπεραστικά και ο Λη Μπόη είδε μέσα στα μάτια του μια παράξενη φλόγα. «Δεν πρέπει να τα βάζεις με ήρεμους ανθρώπους». Μα αυτός ο κανόνας

ίσχυε και για τις δύο περιπτώσεις και ο Λη έλπιζε ότι ο σερίφης του Άμπιλιν θα καταλάβει. Στάθηκε, λοιπόν ακίνητος ανταποδίδοντας το διαπεραστικό βλέμμα του σερίφη με ηρεμία.

Ο Τομ Σμιθ κούνησε αργά το κεφάλι του και μετά είπε με φωνή ανθρώπου που μιλάει σε άλλον, αγνωρισμένο όμοιό του:

– Δεν έχω καμιά αντίρρηση, φίλε.

Στηρούνισε το άλογό του και απομακρύνθηκε χωρίς άλλη κουβέντα. Ο Λη Μπόη προχώρησε προς τον σκοτεινό δρόμο που ήταν παράλληλος με την κεντρική οδό και πριν βγει από τον συνωστισμό, στάθηκε για μια στιγμή με κάποια απορία. Μετά, βγήκε στον άλλον δρόμο και προχώρησε προς την ανοιχτή πόρτα.

Η Ιλένα Τίλμαν στεκόταν στο κατώφλι και η λεπτή της σιλουέτα, που φωτιζόταν από το φως του σπιτιού, έκανε τον Λη να σκιρτήσει. Είδε τα χείλη της να κινούνται, το σκοτάδι να φεύγει από τα μάτια της και ξαφνικά ένωσε κάτι σαν πείνα, μια παράξενη πείνα. Τώρα ήθελε να ζήσει περισσότερο από ποτέ.

– Είχες πει ότι απόψε θα έφευγες από την πόλη, είπε η κοπέλα. Όπως βλέπω, όμως, δεν σε τραβούσε ο δρόμος...

– Δεν μπορώ να καταλάβω το γιατί, είπε ο Λη με μια παράξενη συγκίνηση.

Η κοπέλα χαμογέλασε. Η έκφραση των ματιών της, ξαφνικά, έγινε βαθιά αμέτρητη. Η φωνή της ήταν πιο γλυκιά από κάθε άλλη φορά, όταν του είχε:

– Είναι κάτι που θα το ανακαλύψεις πολύ σύντομα. Έλα μέσα.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΔΥ

Επιμέλεια Έκδοσης:

Γιώργος Βλάχος

Κεντρική Εικονογράφηση:

Δημ. Αντωνόπουλος

Αρχική εικονογράφηση και

σελιδοποίηση:

Πάνος Κολιόπουλος

Στην επόμενη Short Story :

“Η Τίγρης της Κίτρινης Θάλασσας”

Ένα σύντομο εξωτικό διήγημα περιπέτειας με το οποίο ο Στέλιος Ανεμοδουράς, σαν μεταφραστής, κάνει την παρθενική του εμφάνιση στη λαϊκή λογοτεχνία ξεκινώντας την μακριά και πετυχημένη πορεία του σαν συγγραφέας και εκδότης, κατόπιν, στο είδος.

